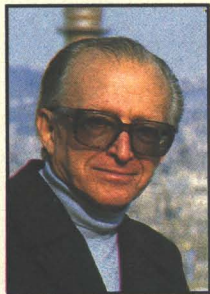

EL DAVANTAL DE

P

Els pous de ciència

er culpa d'èsser una mica bocamoll en el curs d'entrevistes o massa frívol a l'hora d'escriure sobre certes qüestions, m'he guanyat la reputació de tenir una feblesa pels ordinadors i els ginys que se'n deriven. Per a ésser fidel a la veritat, he de declarar honestament que no n'hi ha per tant, sobretot perquè els meus coneixements en relació amb la matèria són limitadíssims. Confesso que no he anat gaire més enllà d'un ordinador personal amb processador de textos. Això sí: aquesta darrera possibilitat, que ve a ésser una superació de les màquines d'escriure convencionals, m'ha guanyat el cor i hi treballa cada dia, he arribat a la

conclusió que em simplifica la feina.

Però ja és ben conegut de tothom que les alegries completes són molt rares. Fa poc temps, vaig llegir als diaris que als Estats Units, a Anglaterra i a Alemanya hi ha bandes de joves que es dediquen a alterar les funcions dels ordinadors, a robar programes o a obtenir informacions altament secretes, que poden comprometre els sistemes de producció o de defensa dels països respectius. Això no em va tranquil·litzar massa (es podria dir que gens), perquè el meu ordinador és modest i, que jo sàpiga, no hi té accés gent desconeguda. I és força obedient, tot i que a vegades es para, fa uns xiulets insolents i surt a la pantalla un rectangle groc (en diuen menú) on sense gens de cerimònia em renya, em posa en evidència que m'he equivocat prement una tecla que no figurava al programa prèviament establert. En fi: poca cosa, una qüestió privada entre l'ordinador i jo.

Tanmateix, sembla que val més no confiar-se. Ara ens fan saber la notícia que uns virus informàtics desconeguts ataquen els ordinadors de la Universitat Politècnica

de Catalunya. Ens expliquen que l'estranya malaltia aparegué fa pocs anys en algunes Universitats americanes, amb una infecció que va atacar els programes d'ordinadors personals IBM, Hewlett Packard i Apple, aconseguint —en la seva feina més activa— d'inutilitzar la part mecànica dels aparells.

Aquí sembla que la cosa encara no és tan greu. El professor Jesús Labarta, expert en informàtica, parla d'uns virus enjogassats que —de moment— apareixen a les pantalles en forma de pilotetes que reboten contra les lletres i els marges. Però no descarta la temença que un futur imprevisible es tornin agressius, i que hàgim de confiar en l'èxit que pugui assolir la companyia britànica Systems and Software, que investiga en busca d'un antibiòtic informàtic per combatre el flagell.

Sigui com sigui, es confirma una vegada més que la ciència i la ficció mantenen una cursa per veure quina de les dues passa davant de l'altra. És oportú de recordar que l'any 1921 es va estrenar en un teatre de Praga l'obra *Rossum's Universal Robots*, de Karel Capek. En ella, l'escriptor va imaginar un futur en el qual l'home ha inventat uns ninots mecànics que converteix en obrers industrials que fan la feina pesada. Pocs anys després, els robots es rebel·len contra els seus creadors i els maten tots, llevat d'un que no aconsegueix de restablir l'equilibri perdut. Al final (aparentment feliç) els robots Primus i Elena, que han conservat una part de consistència humana, s'enamoren, s'avenen a fer d'Adam i Eva i apa, tot torna a començar.

Actualment, ens parlen amb insistència de la *quarta generació* d'ordinadors, que tindran la facultat de prendre decisions pel seu compte. Ens diuen que s'avança molt de pressa en aquest camp i que ja s'han obtingut resultats altament prometedors. Però aquesta vegada sí que el prometre ens pot fer pobres, perquè hi ha experts que temen que el joc dels virus als ordinadors universitaris pot acabar convertint-se en una poderosa arma per al sabotatge industrial i militar. Tal com es perfilen les coses, qui sap si ens quedaran Adams i Eves que hagin conservat l'humor de tornar-hi.

P E R E C A L D E R S